

[Madsen-Mygdal.]

Men jeg ønsker hertil at føje, at vi aldeles ikke mener, at Lovgivningsmagten ikke har Forpligtelser i denne Sag. Vi har tværtimod den Opfattelse, at Lovgivningsmagten har en uafviselig Pligt til at yde Hjælp til Landbruget, ikke blot fordi Landbruget er særlig haardt ramt af Krisen, men ogsaa af den Grund, at dette kriseramte Landbrug i skattemæssig Henseende er Offer for en urimelig og uretfærdig Særbeskatning. Den første Pligt for Lovgivningsmagten i dette Forhold, det, der efter vor Opfattelse maa sættes foran alt andet, det er, at der ydes Landbruget skattemæssig Retfærdighed.

Det er en bagvendt Politik at udskrive store nye Skatter paa hele Befolkningen til Betaling af et enkelt Erhvervs Skatter, og saa samtidig stædigt fastholde, at dette samme Erhverv fremdeles skal bære en Særbeskatning, der i Virkeligheden savner enhver saglig Begrundelse, og som virker lige stik imod det gamle demokratiske Skatteprincip, at de direkte Skatter bør paalignes i Forhold til Indkomstens Størrelse, den Indkomst, af hvilken dog til syvende og sidst alle Skatter skal udredes, hvad Navn man saa end vil give dem.

Ved Fremsettelsen af Tillægsbevillingslovforslaget for nogen Tid siden var den højtærede Finansminister inde paa en Omtale af de efter hans Mening urimelige Forslag, der blev stillet fra Landbrugets Side, og han betegnede i denne Forbindelse Kravet om en Revision af Ejendomsbeskatningen som fantastisk. Nu skal jeg erkende, at der ogsaa efter min Opfattelse indenfor Landbrugskredse nu og da er fremsat visse Krav og stillet visse Forslag, der ikke alle har været lige overvejede og gennemtænkt, men jeg tror, man heroverfor bør erindre, at naar Mennesker er tvunget ud i den bitreste Fortvivlelse, naar det Hjem og den Virksomhed, som de har sat alt ind paa at holde oppe, alligevel staar med Sammenbruddet foran sig, saa kan man dog vel neppe forlange, at alt, hvad der bliver sagt, skal være fremgaaet af en rolig og lidenskabsløs Overvejelse.

Men naar den højtærede Finansminister taler om fantastiske Krav, saa maa jeg dog sige, at det mest fantastiske Krav, jeg kender i denne fortvivlede Situation, det er ikke stillet fra Landbruget, men det er stillet fra Regeringen, naar denne fastholder, at hele den mægtige Forøgelse af Ejendomsbeskatningen, der fandt Sted i Krigsaarene og i Inflationsaarene efter Krigen, skal være hellig og urørlig, ogsaa i en Tid, der i alle Henseender er modsat, og hvor der over-

hovedet ikke foreligger nogen Indkomst til at betale disse Skatter, som vi har arvet fra den Periode, der jo plejer at blive kaldt Gullaschperioden. At dette Krav, som jeg tillader mig at betegne som fantastisk, ogsaa er uopfyldeligt, fremgaar jo allerbedst deraf, at Regeringen selv ser sig nødsaget til under Betegnelsen Krisehjælp at udskrive Ekstras-katter, som vi her ser det, for overhovedet at faa disse Skatter betalt ind i Kommunekasserne.

Hvori bestaar dog det urimelige i Landbrugets Krav paa dette Omraade og i det Forslag, som Venstre og Konservative i Fællesskab har stillet, og som ogsaa er vedtaget i Landstinget og nu foreligger til Behandling her? Der er jo ingen, der foreslaar Ejendomsbeskatningen ophævet, ja, der foreslaas i Virkeligheden ingen Nedsættelse, men kun dette, at Forhøjelsen gennem de sidste 20 Aars unormale økonomiske Tilstande bortfalder. I disse 20 Aar er de kommunale Ejendomsskatter paa Landet tredoblet og forøget med ca. 45 Mill. Kr. om Aaret. Det vil sige, der er indskudt denne Skatteprioritet paa ca. 1 Milliard foran alle andre Prioriteter, som derefter fra at være Førsteprioriteter er blevet forandret til Andenprioriteter. Kan det virkelig, højtærede Finansminister, betegnes som fantastisk og urimeligt, at Landbruget i en Tid, da Indkomsten og Skatteevnen ligger langt under, hvad den var i 1914, forlanger disse Skatter fastlagt til, hvad de var i 1914. Og hvis det er fantastisk og urimeligt, hvordan kan det da være rigtigt, at man i Byerne har netop en Begrænsning og en Fastlæggelse af Ejendomsskatterne, der meget nøje svarer til, hvad vi nu foreslaar for Landets Vedkommende?

Ja, jeg forstaar meget vel, at Byernes Befolkning kan beklage sig over, at de gennem mægtige Ekstras-katter, som nu gentages, skal betale Skatterne for Landbruget, men jeg ønsker heroverfor at sige, at det har Landbruget ikke krævet. Det er Regeringens Opfindelse. Landbruget har ikke krævet Almisser, men det har krævet skattemæssig Retfærdighed, skattemæssig Ligestilling med andre Erhverv, en Ligestilling, som i Dag ikke eksisterer. Landbrugets Udøvere har aldeles ikke krævet nogen skattemæssig Undtagelsesstilling. De ønsker sig netop fritaget for denne Undtagelsesstilling. De betaler Skat og ønsker at betale Skat ligesom alle andre Borgere, baade af Indkomst og Forbrug. Men det er Uligheden mellem By og Land med Hensyn til Ejendomsbeskatningen, de med fuld Ret kan kræve ophævet.